Ч. 191. Субота 7 вересня (25 серпня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Санацая краєвих фінансів. — Справа македоньска.

Конференция краєвих виділів австрийских країв збере ся на запрошенє правительства дня 30 с. м. у Відни для нарад над санациєю краєвих фінансів. Рівночасно з запрошенем на ту конференцию вислало правительство до виділів краєвих квестионар зложений з 37 питань, котрі правительство ставляє з своєї сторони, а крім того величезний статистичний материял до переглянення. Крім відпоручників краєвих виділів возьмуть участь в анкеті референти міністерства скарбу і справ внутрішних. Проводити буде шеф секциї в міністерстві скарбу ґр. Роберт Маєр, а єго заступником буде шеф секциї в тім міністерстві др. Август Енґель.

Від коли Туреччина по відорваню від неї Ґрециї почала очевидячки упадати утворили ся в Европі два напрями супротив неї: один був російский і стремів до цілковитого розбитя Туреччини, а другий анґлійский, котрий полягав на тім, що Туреччина повинна гнити, але єствувати, бо в такім стані могла бути торговельно і політично використовувана виключно Анґлією. Длятого то она спротивила ся навіть плянам Магомета Алього, котрий постановив відорвати від султана Єгипет, а коли цар Николай І. відслонив перед анґлійским міністром Сеймуром свій намір розбитя Туреччина до спілки з Анґлією і Францию, в скорі ті обі держави почали ладити ся до війни Кримскої. По тій війні Росия не зміняючи цїли змінило тактику: почала будити між турецкими народами народну самосьвідомість, стала ся покровителькою балканьских Славян. Найменша проява турецкого варварства наповнювала обуренем цілу Европу і так псовано Туреччині повагу і кредит. Гните турецкої держави поступало дуже скоро, за скоро для Анґлії, котра все ще боронила цілости Туреччини і тим заслужила на глумливі натяки о своїй людяности. Але Анґлія ніколи довго не упирає ся при чімсь, чого не можна оборонити, отже остаточно згодила ся на стамбулску конференцию, на котрій льорд Сельсбері в імени Анґлії умив руки: коли Туреччина не може відродити ся в дорозі реформ, то нехай попробує виздоровіти при помочи виграної війни. Так прийшло до росийско-турецкої війни в р. 1877. Коли однако по ній виринула справа утвореня Болгариї і малого побільшеня Сербії і Чорногори, Анґлія сейчас вислала свою фльоту під Константинополь і загрозила Росиї війною. Тоді однако вистало одно слівце Бісмарка, аби втихомирити Анґлію. Той канцлер сказав іменно, що дивує ся льондоньскому кабінетови, бо чей же звістно, що освободжені народи ніколи не суть вдячні освободителеви, але противно обжаловують єго о те, що дав за мало. Анґлія сейчас пристала на утворенє Болгарії, а пізнійші події доказали влучність Бісмаркової замітки. Болгария так поріжнила ся з Росиєю, так єї віддалила від впливів на Балкан, так попсувала єї майже двісталітну роботу і так держала ся проводу Анґлії, що остаточно для побільшеня того спору позволено їй з Льондона забрати Румелію. То Росию незвичайно обурило. В Петербурзі зрозуміли, що власне діло Росиї, Болгария, стане на віки перепоною до здійстненя російскої цїли на Балкані, т. є. до занятя Константинополя. За той поступок утратив Александер Баттенберґ корону, але річ вже не відмінила ся. Коли на Болгариї показало ся, чого варта вдячність освободжених народів, особливо всхідних; коли показало ся, що ті освободжені народи будуть успішнійше від Туреччини боронити Росиї доступу до Дарданелів, Середземного моря і Азиї меншої, Анґлія сейчас змінила своє становище супротив Туреччини. Ніколи ні один российский муж державний не відзивав ся так згірдно, так визиваючо о Туреччині, як то ро-

---

ГУМОРИСТИЧНІ ОПОВІДАНЯ.

1. Спадщина батька Абруома.

(З ляпоньского житя).

(Дальше).

Ілия, мужчина як на Ляпонця незвичайно високого і стрункого росту, аж почервонів ся з радости і на знак своєї вдячности хотів поцїлувати свого дядька в коліна, але той, зробивши строгу міну, не дав ся. — Ще ні — сказав він — бо то ще зовсім не певна річ, чи зможу виконати мій намір. Насамперед хочу тебе випробовати, чи ти варт стати моїм спадкоємцем. Ти знаєш, що з тебе проклятий непотріб, дурачиско і легкодушний марнотратник.

— Батьку Абруоме — відозвав ся парубіка обурений — я...

— Таки проклятий непотріб і кругом дурачиско та легкодушний марнотратник, — повторив дядько ще з більшим притиском — дурачиско, котрий кождому падлюці дає ся натягати і ніколи не скаже „ні", хоч би хтось зажадав від него навіть щось такого, чого би й сам чорт не придумав. Отже щоби тебе вилічити з тої хиби, завдаю тобі задачу, щоби ти через цілий рік що дня на першу просьбу або на перше жаданє, яке тобі хтось поставить, відповідав словом „ні" і то без подавaня причини, длячого ти так робиш. А коли той другий не перестане на тебе напирати, то ти маєш заєдно відповідати „ні — ні — ні". Більше не сьмієш ані слова казати. Коли сповниш то услівє чер з цілий рік, то тоті захланні пажори, мої свояки, чей стратять охоту тебе ще колись о щось просити, а ти сам научиш ся „ні" казати. Але кождого дня що вечера маєш мені сказати, чи ти так робив, як я тобі приказав. Лиш під тим услівєм станеш моїм спадкоємцем. Розуміє ся, що тота дурна залицянка до Ґуоівни, тоті дідівки, мусить скінчити ся, бо ти маєш оженити ся з Рагелию. Отже зрозумів ти жене і схочеш послухати?

— Авжеж, батьку Абруоме — відповів Ілия. Але в єго голосі якось не дуже було чути веселість і ревність.

— Добре. І ще одно — о сій розмові не сьміє ніхто довідати ся ані слова, чуєш — ніхто. Ідиж тепер а завтра вечером прийди знову, щобись мені перший раз зложив звіт з того, чи ти ділав після моєї волї.

— — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Ілия опровів день зовсім не в такім гуморі, як того можна би сподївати ся по щасливім спадкоємци. Він був чоловік незвичайно лагідної натури, котрий охотно робив кождому прислугу і бажав жити в згоді з цілим сьвітом. Але то видів він добре, що сповняючи поставлену єму задачу буде мусів перебути неодну гірку годину.

Коли він відтак на другий день рано пішов вздовж Пасвік-Ельф [1]) до Зід-Варанґер, [2]) щоби крамареви Фіґеншоу віддати ложки, вирізувані з ренового рога, які той у него був замовив, стало єму на серци, знов якось лекше. Була така красна погода велика ріка, котра тут впадає до Монастирского фіорду, сьвітила ся в ранішнім сьвітлї сонця як золото і диянанти а тоті вільхові і березові ліси, які єї боками окружають, відбивали ся своєю ясною зеленю від темно-синього неба так красно, що аж радість брала на то все дивити ся. На такий вид годі було займати ся сумними гадками.

Коли ще оженю ся з Рагилею, котра дістане також триста ренів і дїста корон посагу — думав собі Ілия — а відтак ще й дістану спадщину по батькови Абруомі, то...

Дальше вже не міг докінчити своїх мрій, бо саме єму за плечима закликав єго хтось по імени, а коли він обернув ся, побачив перед собою крамаря Фіґеншоуа на своїм шюті [3]) котрий тепер задержав.

Іліє, — відозвав ся крамар — добре що я з тобою тут стрітив ся. До мене, бачиш, приїхало вчера двох чужинців, котрим потреба проводиря до водоспадів. Ідиж борзенько до моєї хати та скажи тим панам, що я тебе присилаю, щоби ти вів їх до водоспаду. Чув ти?

— Так — хотів вже крамареви відповісти, коли єму ще в пору прийшла на гадку угода з батьком Абруомом. — „Ні" — сказав він длятого трохи якось пиняво.

— Що? — спитав крамар, котрому здавало ся, що єму лиш причуло ся.

[1]) Ріка в північній Норвеґії в краю Ляпонців, випливає з озера Інар.

[2]) Місто і провінция на полудне від заливу Варанґер.

[3]) Skjüt = ляпляндский віз на двох колесах.

били Ґледстон і Сельсбері. Оба ті міністри підхоплювали сейчас кожду нагоду, чи вірменьску чи македоньску, аби зашкодити Туреччині, розбити єї, а на єї місце поставити самостійні малі держави. Але й Росия змінила свою полїтику: почала боронити цілости Туреччини. З вірменьскою справою то їй удало ся, однако може лиш длятого, що та справа ще не дозріла. Натомість справа македоньско-альбаньска незвичайно замотала ся. Передусім оба ті західно-турецкі краї то правдиві гнїзда шершенів; мешкають там помішані з собою Турки, Греки, Болгари, Серби, Альбанцї, Куцо-Волохи, а всї они хотять бути панами краю. Відтак Болгария і Сербія хотять той край забрати, до части ж єго має претенсию і Греция. Вкінци Австрия і Італія не можуть позволити нї на велике побільшенє Болгариї або Сербії нї на вічне огнище революциї коло своїх границь. Отже сталось конечностию полишити Македонію при Туреччині, але тревало втихомирити відповідними реформами. Спершу взяли ся до того лише Росия з Австриєю, але позаяк Італія не довірювала тим державам то пристала до Анґлії, котра хотіла для Македонії більше як реформ, бо такої широкої автономії, аби з тої провінциї утворила ся майже самостійна держава, як Румелія в р. 1886 або тепер Крета. Однако в послїдних часах инші справи, як марокканьска, спонукали Анґлію узнати австро-росийский плян. Той зворот улекшено Анґлії тим, що єї давну і часто підношену гадку, аби македоньске судівництво обняти реформами, влучено до проґрами, уложеної в Мірцштеґ. Була отже згода трех держав, за ними сейчас пішли три инші і так всї великі держави стали ся няньками Македонії. Аби Італія позбула ся недовірчивости, повірено їй спільно з Австриєю обдумати подробиці судової реформи. Проґраму тої реформи зачеркнено в Дезіо, принято єї на з'їздах монархів, а на Семерінґу вже єї оконечно ухвалено. Отже має бути так: В Македонії утворить ся апеляцийний трибунал, зложений з турецких судиїв, але приймуть їх держави; крім того буде він стояти під контролею правничих відпоручників европейских. Кожда взагалї справа, осуджена місцевими судиями, буде розглянена тим трибуналом і аж тодї вирок може стати правильним. Крім того для справ малого значіня будуть утворені мирові суди; судиїв буде вибирати населенє, а затверджувати відпоручники держав. Справи македоньскі скарбові і адміністрацийні вже стоять під контролею держав; управляють ними їх відпоручники, котрі пересилають свої постанови амбасадорам, а ті дають їх до відомости Порті, котра мусить дати відповідні прикази ґенеральному ґубернаторови. Отже ті справи вже властиво не зависять від султана. Тепер то само має стати ся з судівництвом. Постанови держав одержить султан, аби видав відповідне іраде. Але він того не хоче, бо то чейже значить, що Македонія лиш про око буде під єго властию. Отже занедужав, заєдно млїє, не може приймити амбасадорів і взяти від них вічливого письма держав.

Новинки.

Львів, дня 6-го вересня 1807.

— Іменованя. П. Міністер просьвіти і віроісповідань іменував: Павла Бабаха, заступника учителя в мужескій семинариї учительскій в Тернополи учителем школи вправ в мужескій семинариї учительскій в Сокали; Володислава Кмеця, заступника учителя в мужескій семинариї учительскій в Станиславові, учителем школи вправ в мужескій семинариї учительскій в Самборі; Мечисл. Шефля, заступника в мужескій семинариї учительскій в Кракові, учителем школи вправ в мужескій семинариї учительскій в Коросні.

— Обіккража церкви. З Бережан доносять: Оногди в ночи, невислїджені доси виновники добули ся до церкви в Плехові і забрали звідтам дарохранильницю, срібну чашу, 2 срібні ложочки до причащаня загальної вартости 445 корон, готівку 52 корон і 2 книжочки вкладкові „Днїстра“ ч. 2224 на 344 К 50 сот. і ч. 2585 на 10 К 95 с.

— Смерть в будинку староства в Тернополи. Деякі часописи подали були сими днями звістку, що в будинку староства в Тернополи померла якась Куклиньска, котра прийшла там по свою сїть на рибу, а якийсь функционар староства викинув єї за двері і так єї трутив, що она упавши забила ся. Отже в справі сїй доносять тепер з Тернополя що слїдує:

Зарібниця Софія Куклиньска, числяча около 50 лїт, ловила безправно рибу в Сереті і длятого сконфіскована їй дня 2 вересня с. р. досьвіта рибацку сїть. Того самого дня перед полуднем прийшла Куклиньска до бюра секретаря повітового з просьбою, щоби їй сїть віддали. Перед переведенєм доходженя годї було їй сїть віддати і то сказав їй урядник, а Куклиньска вийшла відтак з бюра і аж в сїнех перед входовою браною упала, а хтось з людий, що збігли ся пустив чутку, що Кулїньску викинено із староства і она упала та потовкла ся на смерть. Прибувший лїкар сконстатував смерть і тїло забрано відтак до маґістрату. Переведена дня 3 вересня с. р. на донесенє Староства з припорученя прокураториї державної секция тїла бл. п. Куклиньскої виказала, що причиною смерти був паралїж серця. З причини чутки, що в Старостві викинено Куклиньску за дворі і що она вна слїдок того померла, Староство відступило справу ц. к. Прокураториї державній до доходженя. Справджено також, що в бюрі, де Куклиньска була явила ся, анї єї не викинено, анї не потручено, а нагла смерть наступила в наслїдок паралїжу серця. Чутка і розпущені по містї та повторені деякими часописями алярмуючі вісти, мовби то якийсь функционар Староства був в сїй справі виноватий, суть длятого зовсім неправдиві.

— Страшна катастрофа під Букачівцями. Здає ся, що так великої і страшної катастрофи, як оногдашна на шляху зелїзниці, межи Букачівцями а Журавном, не було ще в Галичині, бо навіть звістна катастрофа перед кількома роками на Косачеві під Коломиєю не була в своїх розмірах так велика як теперішна. Докладних і всесторонних вістий о сїй катастрофі, все ще нема і длятого мусимо обмежати ся лиш на тім, що оповідають поодинокі пасажири, котрі щасливо перебули катастрофу. Так розповідає в „Kur. Lwow.“, п. Скажиньский, делеґат Тов. кредит. зем., котрий їхав з своїм сином, учеником з IV. кл. ґімн.:

Поїзд вийшов із Станиславова о 5 год. 20 мін. вечером а у Львові повинен був станути о 9 год. 5 мін. вечером. Поїзд складав ся з яких 18 ваґонів і був переповнений пасажирами. (Кажуть, що їхало около 500 людий). За Букачівцями, а перед стациєю Журавно-Новоселиця, около пів до 7 год., почув я, що ваґон так сильно гойдає ся, що не можна на нїм висидїти. Нараз зробив ся рух, противний віз захитав ся від заду в перед, настало дуже сильне потрясенє і ваґон перевернув ся, задержуючись в скіснім положеню. З трудом, мимо удару в голову, видобув ся я з купе на коритар, де був мій син і кличу єго і чую єго голос в кутї ваґона, де лежало кілька осіб, між ними і мій син. Я витягнув єго і думаю, як би то видобути ся. Підчас упадку ваґона, вікна повилїтали, двері отворили ся а мосяжні штаби поломили ся на дрібні кусні.

Побіч видимо купу ваґонів, котрі нїби горять. Мимо полумини видобуваємо ся і сьвітимо сїрниками та виходимо на якесь безпечнійше місце а тимчасом добуває ся з під ваґонів плач і зойк. Одна часть ваґонів звалила ся з насипу зелїзничого в одну сторони, друга в другу. Одні ваґони впали з насипу о яких 4 до 5 метрів, инші сперли ся на лежачі

— „Нї“ — повторив Ілия.

— А тож що? То ти не хочеш панів повести?

— Нї.

— А тож чому не хочеш?

— Нї.

— Дурний з тебе ослиско — крикнув Фіґеншоу розгніваний а відтак додав: Як би я не знав, що тут за ніякі в сьвітї гроші не дістане горівки, то я би гадав, що той хлописко упив ся. — Слухай чоловіче, — крикнув він до Ілиї — коли хочеш купити собі з мене, то шукай собі на будуче когось иншого, хто би купував у тебе твою довбанину.

— Але ложки! — відозвав ся бідачиско і наставив свій запас рогових виробів.

— Забирай ся з твоїми ложками і більше менї й на очи не показуй ся — крикнув крамар і затяв кіньми. — Безличний ослиско! — зачув ще Ілия, як він за ним крикнув.

— Отже то було перше! — говорив молодий мужчина зажурений сам до себе. — Нинї преці не можу вже собі робити більше ворогів. Але завтра і позавтру і так що дня. То до року призбирає ся. Рік має триста шістдесять і пять днів, отже тілько буду мати ворогів.

Коли він вечером розповів батькови Авруомови сей перший вислїд єго приказу, старий трохи скривив ся, але все-таки сказав: „Ну, щось такого вже більше не повторить ся — —

Але він помилив ся. Ілия в сїм случаю був лїпшим пророком, як батько Абруом.

В день пізнїйше щасливий-нещасливий спадкоємець обминав кождого, щоби не мусїв на якесь жадане „нї“ відповісти. Люди говорили, що в єго голові не всї дома і що він трохи з розуму зійшов, коли видїли, як борзенько він втїкав, скоро хтось надходив. Але найнеприятнійше було то, що він видів ся змушеним втїкати й від призначеної для него Рагелї.

Тимчасом дївчина була завзята і пішла за ним аж до єго шатра.

— Іліє — сказала она обиджена — чого ти від мене втїкаєш? Чи вже мене таки зовсїм не любиш?

На то чей не потребую казати „нї“, подумав собі Ілия. Але справа не була для него зовсїм ясна.

Підчас коли він ще над тим думав, говорила Рагель з плачем дальше: Коли ти вже тепер такий для мене, то що то буде тодї, як я стану твоєю жінкою? Коли собі подумаю як за мною хлопцї ходять! Всї хотїли би зі мною женити ся, а ти — ти — не могла вже дальше говорити, так розплакала ся — ти не варт того, що я собі тебе вибрала.

— Алеж Рагеле — відозвав ся Ілия з розпуки.

— Кажи зараз, що ти мене любиш — зачала дївчина єму підлещувати ся. — Кажи, що будеш мене завсїгди любити — чуєш?

— „Нї“ — відповів молодий мужчина завмираючим голосом.

— Нї? — крикнула Рагель, підчас коли єї і без того не хороші черти лиця викривили ся із злости. — Отже ти хочеш лиш задля мого посагу побрати ся зі мною? Добре, то шукай собі иншої нареченої — мене тисяч разів шкода для такого!

І тепер посипала ся цїла купа ганблячих слів з єї уст на бідачиска бувшого єї жениха.

От тобі маєш! То я вже й нареченої позбув ся! — подумав собі Ілия відходячи, щоби не слухати лайки дївчини. Серце єго не болїло по тїй стратї, бо каправу і плоско765ногу Рагель вишукав єму батько Абруом дуже против єго волї і він з тим вибором свого дядька лиш длятого погодив ся, що Рагель приносила єму в посагї триста ренів і двіста корон. Мимо того гнївало то єго тепер дуже, що Рагель єго відцурала ся і лиш гадка на здивоване лице, яке зробить батько Абруом, коли о тім довідає ся, потїшала єго.

Та на жаль не міг він мати сего дня того вдоволеня, щоби поговорити зі старим, бо коли вернув домів, стояла там дядькова своячка і розповіла єму, що дядько поїхав по краю за інтересами і верне аж позавтру.

(Дальше буде).

понизше. Три ваґони III. кляси, лежачі на самій долині насипу представляють одно румовище, з під котрого хиба мало хто видобув ся, — Дощ лльє як з коновки, полумін на ваґонах, де запалив ся ґаз в рурах, уміщених на стели, гасне, довкола темнота а зойки глухнуть поволи, мовби смерть над всім запанувала. Лекше ранені, іменно же ті, що їхали в задних возах, беруть ся ратувати других а тимчасом діють ся страшні річи.

Поїздом, котрий став ся жертвою катастрофи, їхав також польский повістеписатель Єске-Хоїньский з жінкою і дитиною. Він так знов розповідає: Доїзджали вже до Журавна з прискореною іздою, бо поізд був о пів години спізнив ся, коли нараз пп. Хоїньский і їдучий з ними ґр. Мицельский учули насамперед легке потрясенє а відтак віз зачав гойдати ся. Нараз роздав ся лоскіт, по обох сторонах ваґона бухнула полумінь, лямпи погасли і віз станув. Коли тепер оглянули ся, що стало ся, віз стояв вже в болоті коло насипу, з котрого скотив ся, коритар єго був розбитий. Видобувши ся через вікно знайшли ся по коліна в болоті, а коли очи їх привикли до темноти, могли вже розпізнати льокомотиви, другі ваґони і видобули ся до якогось ваґону, що позістав ненарушений. Ґр. Мицельский пішов тимчасом ратувати нещасливих. Тимчасом довкола поізду зачинає робити ся рух; служба біґає з ліхтарнями, сьвітять смолоскипи. Аж при сьвітлі показує ся ціла велич катастрофи. Одні вози розбиті на кусні, другі підкинені силою удару станули дуба а шлях завалений румовищем.

Катастрофа стала ся в ночи при 78 кільометрі, на насипі високім на 8 метрів, а була би, кажуть, ще більша, як би не автоматичні ґальми, котрі здержали ваґони і зменшили силу удару задних в передні. Що було причиною катастрофи, годі ще знати. Кажуть, що пороги під шинами були зігнилі і внаслідок того шини сували ся, то знов що насип був підмоклий а дехто припускає, що й не виключений злочин, хоч цілі такого злочину трудно дошукати ся. Розповідають іменно, що на тій лінії вже кілька днів перед тим хтось виймив кілька шруб із шин, але то ще завчасу спостережено і здержано поізд, котрий їхав зі Львова до Черновець, на стациї в Бібрці. Найбільше потерпіла середна часть поізду. Віз почтовий обернуло до гори колесами. Прочі ваґони лежали в рові. Машини з возом пакунковим і три послідні ваґони стояли на місци: всі прочі ваґони були потрощені.

Перший поізд ратунковий прибув в ночи о пів до 12 год. з Букачовець з лікарями і начальником, Едмівським; з другим поїздом ратунковим з Ходорова прибули ад'юнкт зелізн., Чапоровский і асистент, Покорний, та лікар др. Бубер. Підчас катастрофи випав з машини веркмайстер Черни із Станислава і значно покалічив ся.

Лекші ушкодженя потерпіли кондуктори: Любоєвьский, Кляковец і Шґадлер. Один подорожний внаслідок перестраху збожеволів. Підчас катастрофи **погибли**: Мендель Вашіц, купець з Бродів і ученик школи середної незнаного назвиска. Одні кажуть, що ученик той називав ся Мамота і був сином робітника зелізничого з Галича, після инших мав то бути ученик IV. кл. ґімназиї в Коломиї, котрий їхав до свого брата до Львова — Тяжко ранені суть: Франц Баєр, будівничий з Опави і Онуфрий Драпайло рядовий з 9 полку піхоти. Сильнійшого потрясеня зазнали маніпулянти почтові Йосиф Ушиньский і Войтіх Райский зі Львова. Крім того легких ушкоджень і контузий зазнало около 60 осіб. Так доносить Дирекция зелізниць державних в Станиславові, підчас коли приватні вісти нотують, що легко ушкоджених зголосило ся аж 102. Часть ранених привезено до Львова і тяжше ранених відставлено до шпиталю.

Львівска дирекция зелізниць державних доносить: В цїли розсліджена катастрофи вислано на місце фахову комісию. Вискочили із шин тендер машини поїздової і 12 возів. Перерва комунікациї на місци пригоди потреває мабуть 2 дні. Рух відбуває ся через Галич-Підвисоке-Ходорів.

— **Хоробливий сон** опанував нагло якусь молоду, кільканайцятьлітну панночку, котра сіла оногди до ваґона міскої зелізниці у Відни на лінії межи Маріягільферштрассе а парком Дреґера. Підчас їзди заснала она так твердим сном, що в ніякий спосіб не можна єї було пробудити. На кінцевій стациї зелізничій винесено єї з ваґона і уложено в ждальни на лавці, де єї більше як чверть години натирано, але без успіху. Завізвано відтак помочи стациї ратункової і небавком заїхав віз з лїкарем. Але й лікар в ніякий спосіб не міг добудити ся сплячої, в виду чого відвезено єї до шпиталю. Як она називає ся, де мешкає і чим займає ся, того поки що не можна було розвідати.

Телеґрами.

Мар'єнбад 6 вересня. Король Едвард гостив вчера сніданем російского міністра справ заграничних, Ізвольского і єго секретаря, Палена, котрі в полудне приїхали тут самоїздом. По сніданю конферував Ізвольский з англійским амбасадором у Відни, Ґошеном. О 4 год. по полудни від'їхав Ізвольский до Карльсбаду. Англійский король надав Ізвольскому великий хрест ордера Вікториї а Паленови командорский хрест того ордера.

Венеция 6 вересня. Замах на ґр. Камаровского, як здаєсь, мав причину приватної натури. Стан раненого єсть грізний. Арештований виновник, Наумов, єсть пригноблений і, як здає ся, жалує свого вчинку.

Танґер 6 вересня. Після вістий з Маракеша з дня 31 м. м. завізвав Мулей Гафід племя Шавяс і ще друге племя до дальшої борби з Французами під Касаблянкою.

Касаблянка 6 вересня. (Аґ. Гаваса). Спокій попередної ночи нарушили Іспанці, котрі гадаючи, що мають діло з Марокканцями стріляли довший час із свого табору.

Париж 6 вересня. До Temps доносять з Танґера: Вісти з Фезу потверджують, що султан Абдул Азіс виїхав до Рабату, щоби скріпити своє становище супротив Мулея Гафіда. Та й сей послідний, як здає ся, готов поїхати до Рабату.

Гаґа 7 вересня. На вчерашнім засіданю комітету комісиї для воєнних судів відбуло ся друге читанє проєкту утвореня постійного трибуналу мирового. Проєкт принято і відрочено поки що лиш ті параґрафи, які відносять ся до іменованя судиів. Наради будуть ві второк дальше вести ся.

Париж 6 вересня. До Temps доносять з Сан Себастиян: Француский посол з Танґера прибув тут вчера по полудни і конферував з міністром справ заграничних і з французким амбасадором при іспаньскім дворі. Після донесеня міністерства Іспанія вишле 700 моряків на корабли „Естремадура“ до Марокка, котрі вийдуть на беріг скоро того буде потреба.

Кобе 6 вересня. Вчера стверджено тут урядово два случаї холери.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-європейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·20, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в неділї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави руской 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята).

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).